

въ сѣрдце-то му благо-то попеченіе за цѣркви-тѣ и за всячки-тѣ подапници (1 Тим. 2. 2 сл. поминикъ и молитва Васплій В. по освященіи св. даровъ). б) Всяко повѣленіе и распорядженіе на царя длѣжни сѣ да исполнявать съ радость и вѣрность като предъ лице-то на Самаго Бога, и да си не позволявать даже въ мысли-тѣ да осуждавать инедно дѣйствіе, или распорядженіе, или исканіе отъ царя. Самъ Богъ говори: *неприкасайтесь помазаннымъ моимъ* (Псал. 104. 15. слич. Захар. 2. 8; екл. 10 20). Осужденіе-то и порицаніе-то на распорядженія-та и дѣйствія-та на върховно-то началство, а още повече противленіе-то нему, е единъ отъ тяжкы-тѣ грѣхове, кои-то служать за знаменіе на приближаваніе-то послѣдны-тѣ времена на мѣръ (2 Петр. 2. 10). Слово-то Божіе застрашава съ участь-тѣ на Содомъ и Гоморъ пренебрегающы-тѣ и злословящы-тѣ върховны-тѣ власти (Иуд. 1. 8).

§ 356. *Обязанности-тѣ отъносително къмъ отечество-то и съотечественници-тѣ.*

Ные смы длѣжни да любимъ своето отечество. Извѣстно е отъ Св. Писаніе, колко силно была внушавана на Израилтяны-тѣ любовь-та къмъ отечество-то. Любовь-та къмъ отечество-то, называема-та обыкновенно *патриотизмъ*, стетоп не въ едно-то чувствованіе расположеніе-то къмъ родно-то мѣсто, не въ ненависть-тѣ къмъ другы-тѣ царства и поношеніе-то имъ, а въ постоянно-то и дѣятелно стремленіе, по възможность, да ся работи всичко, что изыскува царь-тѣ и благо-то на гражданы-тѣ, да ся занимавамы въ отдалечаваніе-то вси-что това, что може да повреди достоинство-то и власть-тѣ на царя, права-та и ползѣ-тѣ на съотечественници-тѣ и благо-то на само-то отечество, и спорѣдъ силы-тѣ и способности-тѣ си да съдѣйствувамы въ благосъетояніе-то на отечество-то. Заради това а) всякому надлѣжи да исполнява тщательно всячки обязанности и длѣжности, что сѣ възложени на него; зачтото тѣло не може другоаче да бѣде здраво, освенъ ако всякой неговъ членъ по надлѣжащій образъ исполнява свое-то назначеніе; въ това отношеніе всякой, какво-то и да было незначително званіе-то му, може да покаже на отечество-то важниѣ услуги; б) По тоя начинъ всякой е длѣженъ да уважава общественны-тѣ законы и да доставя по съвѣстѣ на правителство-то исканный отъ него данокъ, отъ какъвто видъ той и да бы былъ. Кой-то коварно ся удалява отъ тыя общественны повиновенія, той показва недостаткы-тѣ на любовь-тѣ къмъ съгражданы-тѣ и само-то отечество, или другоаче — прави явно престѣпленіе. в) Съ сичкы силы смы длѣжни да съдѣйствувамы, както къмъ поддържаніе-то, така и къмъ устрояваніе-то новы благотворителны учрежденія правителственны, напр. за въспытаніе юношество, за пригльдваніе болны, бѣдны, сироты, вдовицы и престарелы и д. п. г) Когато поиска църь-тѣ и нужды-тѣ на отечество-то — да нещадимъ ни имущество, ни здравіе, ни животь, нѣ всячко да жертвовамы за благо-то на отечество-то. *Больше сѣя любовь никтоже иматъ, да кто душу свою положитъ за други своя* (Ион. 15. 13); затова и мы должни есмы по братіи души полагати (1 Иоан. 3. 16). д) Наконецъ истинна-та любовь къмъ отечество-то изыскува, что-то съ всички средства да бы помагали на